

УДК 616-083.98

Людмила Олегівна САННІКОВА,

студентка 2-К курсу навчально-наукового інституту № 4 Національної академії внутрішніх справ, м. Київ

Науковий керівник: О. Г. Стрельченко, канд. юрид. наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права і процесу Національної академії внутрішніх справ, м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ

Екстрена медична допомога - це вид швидкої медичної допомоги, яка полягає у здійсненні кваліфікованими працівниками системи екстреної медичної допомоги невідкладних організаційних, діагностичних та лікувальних заходів, спрямованих на врятування і збереження життя людини, що надаються при раптових гострих, хронічних захворюваннях та інших загрозливих станах, що становлять небезпеку життю пацієнта, з метою попередження або мінімізації шкідливих наслідків.

Кабінет Міністрів України з метою підвищення ефективності використання бюджетних коштів пропонує передати обласним бюджетам фінансування закладів охорони здоров'я, що надають спеціалізовану та високоспеціалізовану медичну допомогу.

Закон України «Про екстрену медичну допомогу» [1] має важливе значення для подальшого реформування та розвитку всієї системи охорони здоров'я в нашій країні. Екстрена допомога — це унікальний механізм, що поєднує всі шаблі та ланки медичної допомоги, починаючи з первинної медикосанітарної, тобто від сільського ФАПу, сільської лікарської амбулаторії, амбулаторії загальної практики — сімейної медицини, і закінчуючи клініками інститутів Національної академії медичних наук України. Саме від злагодженої, чіткої, зрозумілої, прозорої діяльності системи і служби екстреної допомоги залежить у цілому рівень доступності медичної допомоги в країні, і це є запорукою збереження здоров'я та життя наших людей і взагалі — важливим чинником національної безпеки держави.

Всесвітня організація охорони здоров'я визначає систему ЕМД як інтегровану частину будь-якої ефективної та функціональної системи охорони здоров'я. ЕМД є точкою першого контакту з системою охорони здоров'я для більшості пацієнтів під час надзвичайних ситуацій та травм, що загрожують життю та здоров'ю людей. ЕМД є першим кроком у доступі до вторинного та третинного рівня надання медичної допомоги. Позагоспітальна екстрена медична допомога призначена для надання допомоги на місці випадку чи гострого захворювання. Це єдиний комплекс, який включає різні служби, від пунктів ЕМД до диспетчерських, які мають змогу прийняти екстрений виклик, надати поради людині, яка звернулася за допомогою, та у разі необхідності направити мобільну бригаду ЕМД [2].

Основними принципами ЕМД має бути постійна готовність до термінового надання медичних послуг, оперативне цілодобове реагування на виклики бригад швидкої медичної допомоги, доступність та безоплатність, своєчасність, якість та пріоритетність, послідовність та відповідність вимогам екстериторіальності. Від оперативності та якості ЕМД безпосередньо залежить життя людини.

У 2012 році прийнято Закон України «Про екстрену медичну допомогу», яким чітко визначено не тільки організаційно-правові засади забезпечення громадян України екстреною медичною допомогою, а й засади створення, функціонування і розвитку системи екстреної медичної допомоги [1].

Однак недофінансування ЕМД не сприяє реалізації положень цього закону у повному обсязі, зокрема:

- не завершено побудову та функціонування єдиної диспетчерської служби, оснащеної відповідним програмним забезпеченням, що дало б змогу досягти максимальної координації роботи бригад ЕМД та виконання встановлених нормативів доїзду до хворого;

- залишається невирішеною проблема забезпечення системи ЕМД спеціалізованим медичним транспортом у необхідному обсязі (наявна кількість у 2 965 одиниць становить лише 67% від нормативної). При цьому в середньому 60-70% медичної техніки та спеціалізованого медичного авто-транспорту є застарілими, фізично зношеними та такими, що потребують заміни;

- не забезпечено належну оплату праці працівників бригад ЕМД відповідно до складних умов у яких вони працюють. Зокрема, наявний фонд заробітної плати для працівників ЕМД не дає можливості забезпечити виплати надбавок за особливий характер праці, за особливі умови праці, матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань та інших фінансових заохочень в повному обсязі відповідно до законодавства. Так, в Київській області фонд заробітної плати на 2017 рік для працівників ЕМД складає 131 млн. гривень при потребі 275 млн. гривень [2].

Отже, треба відзначити, що в умовах децентралізації, створення госпітальних округів, реформи первинної ланки медичної допомоги та системи фінансування охорони здоров'я розвиток ЕМД має відбуватися комплексно з іншими напрямками реформування системи охорони здоров'я.

Водночас, реалізація положень Закону України «Про екстрену медичну допомогу» ускладнена через фінансування, що не відповідає реальним потребам у цій сфері та викликам сьогодення.

При цьому, стратегічно важливим пріоритетним завданням держави в галузі охорони здоров'я є збереження життя та здоров'я людини. Система ЕМД посідає важливе місце в системі охорони здоров'я України.

Список бібліографічних посилань

1. Про екстрену медичну допомогу: Закон України від 5 лип. 2012 р. № 5081-VI // Відомості Верховної Ради. 2013. № 30. Ст. 340.

2. Матеріали «круглого столу» на тему: «Робота системи екстреної медичної допомоги України: проблеми на шляхи вирішення» (28 лютого 2017 року. м. Київ : Комітет з питань охорони здоров'я провів засідання URL: <http://komzdrav.rada.gov.ua/print/73148.html> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017

УДК 351.824.1

Дарія Олександрівна СЕЧАНЦИНА,

курсант факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

Науковий керівник: О. Ю. Кириченко, канд. юрид. наук, доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Забезпечення нормального функціонування сучасної держави як об'єднання громадян у суспільство з метою його організації та визначення першочергових завдань розвитку на початкових етапах потребує чіткої і осмисленої політичної та законодавчої регламентації. 07.11.2015 року вступив в законну силу Закон України «Про Національну поліцію». Це стало початком нового історичного витка у розвитку України як демократичної європейської держави. Але, разом із тим, перед державою постав цілий ряд нових проблем. Функціонування тільки створеної Національної поліції в Україні передбачає вирішення великої кількості питань стосовно нормативного-правового регулювання цього процесу. Беручи до уваги, що раніше в Україні відбувався лише поетапний перехід до європейських стандартів організації роботи правоохоронних органів, треба зазначити, що працівники нової поліції повинні чітко розуміти принципи роботи в умовах стрімкої реформи. Так, вони повинні застосовувати мінімум сили, бути моральними, не терпіти проявів «карального ухилу» та неправомірних дій, боротися за справедливість, прагнути запобігати злочинам, а не просто реагувати на їх скоєння, а також сягати якомога вищого ступеня відповідальності за діяльність кожного й усіх разом, цілої організації.

Згідно ЗУ «Про Національну поліцію» основними завданнями Національної поліції є: забезпечення громадської безпеки і безпеки дорожнього руху, боротьба із злочинністю, захист прав і свобод громадян, розслідування злочинів. Для демократичних країн характерною ознакою демократії є децентралізація поліції, тобто поряд із наявністю федеральної (національної) поліції існує структура муніципальної (місцевої) поліції, створеної органами місцевого самоврядування відповідних територіальних одиниць, що функціонує в межах визначених законом повноважень. Доцільність її існування обґрунтовується не лише традиціями організації влади в окремих